

[Gustav Pedersen.]

kede Næringsværdier, vil jeg vove at paastaa, at det er en overordentlig høj Afgift. Man kan diskutere, om Chokolade er Luxus eller ej, men skadeligt er det i hvert Fald ikke, og Næringsværdier ligger der i det, og det har jo altid tidligere været saadan, at man her i Landet med en vis Forsigtighed har omgaaedes Skattebyrder paa Næringsværdier, selv om de ikke har hørt til de allermest spartanske. Ogsaa paa dette Punkt vil jeg gerne paa mit Partis Vegne tage Forbehold og hævde, at vi allerede med de 50 pCt., vi i Dag lægger paa Chokoladevarerne, har naaet, hvad der kan være forsvarligt paa dette Felt. Jeg erkender selvfølgelig, at det for Øjeblikket kun rammer en Del af Befolkningen; det er jo ikke alle Mennesker, der har Tid til at staa i Kø foran Chokoladebutikkerne for at skaffe sig den Smule Tildeling, der kan blive Tale om, men vi ved af Erfaring, at Afgifter af denne Karakter, uanset at de er midlertidige, altid vil have en Tendens til at blive permanente. Jeg tror ikke, vi skal regne med, at der i den kommende Tid vil findes en Finansminister, som tør komme til Rigsdagen og sige: Jeg kan undvære 10 Mill. Kr. — eller: Jeg kan undvære 20 Mill. Kr. — eller hvor meget der nu kan være Tale om. Altsaa ogsaa for dette Beskatningsomraades Vedkommende maa vi fra mit Partis Side sige, at vi ikke er indstillede paa at medvirke til Forslagets Ophøjelse til Lov.

Og saa er der endelig som det nye i denne Skattebuket Forslaget om Afgift paa Kaffe og The, der tildeles Restauranter og Marketenderier.

Jeg vil gerne tage Spørgsmaalet om Marketenderierne først. Denne Afgift rammer i Virkeligheden i første Række de store Arbejdspladser. Det gælder jo i hvert Fald for Hovedstadens Omraade, at praktisk alle Industriarbejdere er nødt til at indtage deres Maaltider i Fabrikernes Marketenderi. Øllet har man i Forvejen sat op i saa høj en Pris, at det er blevet en Luxusvare, og nu kommer man altsaa her og lægger en Afgift paa Kaffen. Disse Mennesker har ingen Mulighed for at naa deres Hjem og indtage deres Maaltider der; de lange Afstande og den særlige Arbejdsorganisation gør det næsten altid nødvendigt, at de indtager deres Maaltider paa Arbejdspladsen, og da det jo meget ofte er Arbejde under ikke særlig gode Tempera-

turforhold — det kan enten være Arbejde i meget kolde Lokaler, eller det kan i visse Tilfælde ogsaa være Arbejde i meget ophevede Lokaler —, maa der under en eller anden Form skaffes dem Mulighed for at faa noget at drikke til deres Mad. Derfor, naar man i Forvejen har Afgift paa Kaffe — og det har man jo — og Afgift paa Surrogat og man har sat en meget høj Afgift paa Øllet, synes jeg, det er urimeligt ogsaa at lægge en ekstra Afgift paa den Kaffe, der tildeles disse Marketenderier.

For Restauranternes Vedkommende kan man naturligvis hævde, at en Del af den Kaffedrikning, der her foregaar, er frivillig. Paa den anden Side tror jeg nu ikke, man skal gaa saa langt som til at paastaa, at ethvert Maaltid, der indtages paa Restaurant, er Luksusforbrug; der er nu engang en Række Mennesker, som ifølge deres Arbejdes Karakter er nødt til at spise ude, og ogsaa for deres Vedkommende finder jeg det urimeligt, at de af den Grund skal udsættes for en ekstra Beskatning. Men selve det almindelige Kaffeforbrug paa Restauranter gaar jo i mange Henseender ind som et naturligt Led i Befolkningens Levemaade, saa jeg synes, det havde været rimeligt ogsaa at holde det udenfor, naar der i øvrigt paa anden Vis er lagt saa mange Afgifter paa Restaurationslivet, ogsaa ud over dem, der lægges paa Omsætningen af stærke Drikke.

Jeg vil i Forbindelse med Restaurationskaffesalget gerne rejse et Spørgsmaal, nemlig hvordan den højtærede Finansminister kan gennemføre en sikker Kontrol med, at de, der kommer til at betale Afgiften, ogsaa er dem, der faar Kaffen. Den højtærede Minister kan antagelig ikke være uvidende om, at Hovedparten af den „Kaffe“, der sælges paa Restauranter, blandes med saa meget Surrogat, at det er overordentlig vanskeligt — hvis man da ikke har særlig fine Smagsevner — at konstatere, om der virkelig er Kaffe i den „Kaffe“, man faar. Jeg skal ikke paastaa, at jeg er særlig dygtig til at smage Forskel paa Kaffe, Surrogat og Blandingskaffe, men jeg tør i hvert Fald sige, at jeg adskillige Gange har været ude for at faa „Kaffe“ paa Restauranter, hvor det var ordentlig vanskeligt at smage, om der var Kaffe i den, medens man saa til andre Lejligheder, under andre Situationer, kan være heldig at faa Kaffe, hvori der kun er et begrænset Kvantum Surrogat.